

ментъ, дето Голосъ — Д-ръ Ст. Христовъ, искалъ да убива Драка, той — Голосъ, се спуска върху Драка съ сабя въ ржка и Дракъ пада. Тогава публиката помислила, че Дракъ наистина е билъ убитъ. Майката на Драка е била въ това време между публиката и се уплашила, че сина ѝ го убили и взела да плаче. Пиесата се свършва; но въ присъжествуващитъ останало лошо впечатление за Голоса. Самъ каймаканинътъ казалъ, че Голосъ е лошъ човѣкъ. Презъ 1872 г. става улавянето на В. Левски и обирането на турската поща въ Араба-конакъ и тогава настанали малко смътни времена; затова представления престанали. Въ 1874 г. сжщата тая група почнала пакъ да дава представления. Сега тѣ избрали пиесата „Райна Княгиня“. Отъ даването на тая пиеса присъжествуващитъ турци не били доволни и заявили на българитъ чорбаджии, че младежитъ не бива да си играятъ съ огъня. Отъ тукъ турцитъ заподозрѣли Д-ръ Ст. Христовъ, като че той донесълъ тая идея за даване на представления и почнали да го презиратъ и преследватъ. По-сетне въ турско време е била дадена пиесата „Иванко убиецътъ на Асѣна“ отъ по-възможали и по-сериозни лица. Затова нѣкои стари хора, които посетили театъра, съ възхищение разправятъ това, което сж видѣли и чули. Сега вече Д-ръ Стойчо Христовъ, който предвиждалъ (защото той е кореспондиралъ и получавалъ вестници отъ Румъния), че скоро ще настанатъ сждбоносни времена, напуска Севлиево и се връща пакъ въ Букурещъ, гдето стоялъ до освобождението ни, следъ което дохожда въ България. На него е било възложено уреждането на санитарното дѣло. Самъ Д-ръ Ст. Христовъ е казвалъ, че въ Севлиево въ онова време, когато давали представления, е присъжествувалъ и В. Левски, защото той често е посещавалъ нашия градъ съ Ангелъ Кънчевъ наедно.

Престанало даването на представленията, когато почналовъ разни страни на България да се повдигатъ въстания, а така сжщо и въ нашия градъ. И така всички стояли и чакали въ неизвестно бждеще и чакъ следъ нашето освобождение въ 1877 г. хората почувствуваха, че не сме вече въ робство и отъ тогава пакъ се поднови оная идея за даване на представления. Едва въ 1879 г. въ Севлиево е свормирувана войскова частъ — 10 дружина, по после преименувана въ 14 Севлиевска дружина, въ която дойдоха за офицери и произведенитъ българи отъ I-ви випускъ подпоручицитъ: Тошевъ, Софрониевъ и Мандажиевъ. Тѣ, като по-млади и интеллигентни и събудени българи, можаха отново да запалятъ тая искра за даване представления и то съ патриотически съдържания, защото тѣ бѣха буйни и съ патриотични чувства хора. Избрана за първа пиеса следъ освобождението ни бѣше пиесата „Стефанъ Караджа“. Ролята на „Караджата“ игра тогава подпоручикъ Ст. Тошевъ, сега покойникъ — генералъ. Тошевъ, съ своя буенъ характеръ, напълно удовлетвори